

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.05.1979, sp. zn. 16 Co 232/79, ECLI:CZ:MSPH:1979:16.CO.232.1979.1

Číslo: 29/1982

Právní věta: Jestliže uživatel bytu sám odpojí radiátory ústředního topení ve svém bytě bez dohody s organizací (s vlastníkem domu) nebo bez rozhodnutí příslušného národního výboru (§ 4 odst. 3 vyhlášky č. 197/1957 Ú. l. /Ú. v./), nezbavuje se tím povinnosti platit úhradu za poskytování ústředního topení.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 23.05.1979

Spisová značka: 16 Co 232/79

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Byt, Hospodaření s byty, Národní výbory, Rozhodnutí jiných orgánů, Ústřední vytápění

Předpisy: 197/1957 Ú. § 1.
§ 4 40/1964 Sb. § 168

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům částku 1068,60 Kčs s přísl. do 15 dnů od právní moci rozsudku, jakož i náklady řízení; současně uložil žalovanému zaplatit soudu náklady znalečného ve výši 436,- Kčs. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že žalobci jsou spoluvlastníky rodinného domku, kde užívají jeden byt, a žalovaný, který má užívací právo zrušeno národním výborem ve prospěch vlastníků rodinného domku, užívá druhý byt; až do ledna 1978 účastníci společně vytápěli domek ústředním topením a v obsluze kotle se střídali, od ledna 1978 zajišťují topení v domku ústředním topením žalobci a kotel obsluhuje najatý topič; úhradu za dodávku tepla žalovaný žalobcům za období od ledna 1978 nezaplatil. Místnosti žalovaným užívané nebyly vyňaty z vytápěných místností, takže i kdyby bylo pravdivé tvrzení žalovaného, že vypojil radiátory ústředního topení v bytě, který užívá, nezbavila by jej tato okolnost povinnosti úhrady za dodané teplo. Výši úhrady soud stanovil na základě znaleckého posudku částkou 1143,30 Kčs, která by připadala na byt žalovaného. Vzhledem k tomu, že žalobci byla požadována pouze částka 1068,60 Kčs, do její výše soud žalobě vyhověl.

V odvolání proti tomuto rozsudku žalovaný vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení věci. Namítal zejména, že soud nezjistil náležitě, že v domku existují dva systémy vytápění, tj. ústřední topení a lokální topení v bytě žalovaného. Rozhodující pro posouzení věci je právní stav, totiž způsob topení, který byl zkolaudován, a ten nebyl zjištěn. Dále namítal, že znalec

při vypracování posudku nepostupoval správně, když prostory bytu žalovaného nepřeměřil pro výpočet rozvrhu úhrady a nezjistil kubaturu místností. Navrhoval, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc vrácena soudu k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Žalobci ve svém vyjádření k odvolání žalovaného navrhovali potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Poukazovali zejména na to, že žalovaný užívá byt v domku žalobců již od roku 1962 a již od tohoto roku až do ledna 1978 byly oba byty v domku vytápěny ústředním topením.

Městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Žalovaný užíval od roku 1962 až do ledna 1978 ústřední topení instalované i v bytě, který užívá. Při úhradě nákladů ústředního topení se žalobci a žalovaný střídali v obsluze kotle a v používání vždy svého uhlí. Začalo mezi nimi docházet k rozporům ohledně hospodárnosti topení a od ledna 1978 žalobci obstarávali topení sami najatým topičem. Žalovanému bylo předloženo vyúčtování nákladů topení, avšak žalovaný odmítl zaplatit podíl, jak byl vypočten žalobci.

I kdyby žalovaný odpojil radiátory ústředního topení ve svém bytě a prováděl vytápění lokálními zdroji tepla, avšak toto odpojení provedl sám bez dohody s vlastníkem domu nebo bez rozhodnutí národního výboru, nezbavilo by ho to povinnosti platit za dodávku tepla ústředním topením. Podle ustanovení § 4 vyhlášky č. 197/57 Ú. l. totiž v bytech a provozních místnostech vybavených zvláštním zařízením na měření množství dodávaného tepla nebo teplé vody, se vypočte výše úplaty, připadající na jednotlivého uživatele bytu nebo provozní místnosti, podle množství skutečně dodaného tepla nebo teplé vody; jinak se vypočte výše úplaty podle poměru skutečné podlahové plochy vytápěných místností uživatele k úhrnu skutečných podlahových ploch všech vytápěných místností v domě. Vzhledem k tomu, že v tomto případě byt uživatele nebyl vybaven zvláštním zařízením na měření množství dodávaného tepla ani nebylo o místnostech bytu žalovaného rozhodnuto příslušným národním výborem tak, že nebudou považovány za vytápěné místnosti (§ 4 odst. 3 citované vyhlášky), ani zde není jiná dohoda mezi uživatelem a vlastníkem, musí se uživatel podílet na úplatě za dodávku tepla.

Pokud jde o výši nákladů za dodávku tepla, odvolací soud vycházel z výpovědi svědka R. H. a z provedeného znaleckého posudku. Znalec při vypracování posudku postupoval podle ustanovení již uvedené vyhlášky č. 197/1957 Ú. l. (ve znění vyhlášky č. 2/1958 Ú. l.) o úplatě za ústřední (dálkové) vytápění a za dodávku teplé vody.

Z těchto důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrzen podle ustanovení § 219 o. s. ř.